

"Aan wie ik mij verwant voel als elitaire kunstenaar? "

Aan wie ik mij verwant voel als elitaire kunstenaar? Moet u m'n behahaha soms ook nog hebben?

Aan wie voelt Fred van der Wal zich als beeldend kunstenaar al jaren verwant?

Aan geen enkele, waarmede mijn exclusieve positie onmiddellijk mee verklaard wordt en volledig van top tot teen ten voeten uit is neer gezet, geschetst en voor de eeuwigheid ook nog vast gelegd, allemaaaal in één adem.

Door wie, vraagt U? Moet U dat nog vragen ook? Door mijzelf natuurlijk en door niemand anders.

Ik weet al lang wie ik ben, waar ik voor sta en waar ik naa toe ga. Dat kan ik van al mijn collegaatjes niet zeggen, behalve van de man met de sombrero en de nog steeds veel belovende Isis Nedloni die ik zoals in 2006 nooit meer Ibis Neokoloni zal noemen met de hand op mijn hart. Zonder hand natuurlijk wel, dat spreekt vanzelf! De doorsnee kunstenaar blijft een grijpgraag individu.

Zullen we het maaar weer eens over de collegaatjes hebben? Sitting Ducks voornamelijk? Prijs schieten dan maar! Het lijkt de ballentent op de kermis wel.

Het zijn er maar een paar die het aardig doen, maar dan vooral niet in de streng christelijke hoek van Christian Artists en Art Revisited of in Friesland, want die liggen op elk terrein mijlen achter in de rat race, die zijn van nature in hunne in dolentie al niet vooruit te branden, zonder dat dat je ze een mud Spaanse, groene pepers in hun ondeugende, geurige bibsje douwt en daar voor de zekerheid gelijk een fikse voetzoeker of een gillende keukenmeid aan vast bindt en aansteekt met een Cubaanse sigaar om politiek correct te blijven. De alom geprezen reet raket.

Misschien dat ze dan met een turbotietvaart vooruit schieten. In tien seconden van nul tot honderd kilometer. Ja, wie wil dat niet? Progressie maken.

Het griffermeerdendom en die evangeliese E.O. jubelaars als dat vroeg oude belegen meisje B. en die hysterica Tante T. hebben geen enkele voeling met beeldende kunst, dat is bekend.

Ku(ns)t met peren in die kringen wat de klok slaat. Zo hoort het ook.

Wat zien ik vraag ik mijn soms af?

De rotsooi van dat legioen aan tekenleraren afgebeeld in afschuwelijk vorm gegeven gristelijke periodieken... Soms schaam je je dat je kunstenaar bent en denk je; in plaats van uit gloeiend heet gestoomd vilt eindeloos maar vormeloze hoedjes te trekken voor kleine meisjes is economielessen geven aan het VMBO te Zeist ook een mooi vak met een puik ABP pensioen en een klein vakantie geldje om het flatje te kunnen blijven betalen, hè, C., nu nog maar twee jaar voor de grote finale van het ambtenarenpensioen, een hele geruststelling, want de gas- licht- en gemeente lasten verdubbelen met het jaar in Holland verneem ik uit de pers.

Prima hoor dat 't onderwijspersoneel flink afgeknepen wordt van staatswege en moet doorwerken tot d'r lui zullie d'r zeventigste als ze al lang krom van de rheuma staan, mij hoor je niet, alhoewel het een kolerebaan is, maar mijn Godt; als je ook zo moet leven ging ik zelf nog liever vandaag mijn neus flink ophalen aan het biogas! Als ik namelijk in een kromme bocht ga liggen kan ik mijn reukorgaan moeiteloos tussen mijn achterwangen duwen en na een paar borden bruine bonen is het doorgaans een hele dag doorgassen en weg wezen.

En aan al die achterhaalde, gristelijke periodieken op kunst en kultuurgebied, daar werken trouwens heel onbenullige mensen aan mee. Vooral lui uit Rotterdam, maar ook uit Kampen of Aduard, waar niets goeds vandaan kan komen. Ik wil geen namen noemen, dat heb ik de redactie van de Volkskrant beloofd.

Tekenleraren kunnen van huis uit niets, daarom werden ze ook tekenleraar. Op geen enkel gebied.

Read my lips! Kus mij-kiss my ass- voor ik sterf! Ik blijf aan je lippen hangen. Er kwam hier vorige zomer de griffermeerde

DiepFriese tekenleraar J. langs om eens even poolshoogte te nemen met zijn ouwe bus, zo'n aftandse tweedehandse trutten schudde uit gegolfd blik, een Renault van veertig jaar geleden, waar een enorme rookpluim van achteren uit kwam. Een bus waar wijlen de ongewassen Heer Reve indertijd in huisde.

J. vond ons huis veel te groot en het park er omheen daar kon een eenvoudige tekenleraar sowieso wel eens in verdwalen en ons wagenpark beviel hem ook niet zo, dus hij is heel gauw weer terug gegaan om verslag uit te brengen aan al die griffermeerde lulletjes die achter mijn rug om mij al sinds 1963 beledigen, beliegen, beleuteren en belasteren, maar toch ontzettende veel van de Heere Heere blijven houden en die van nature het liefste in mijn derde oksel zouden willen rusten, maar die is niet langer vacant.

Die tekenleraar wist niet dat je om het hek te openen de klink naar beneden moet doen in plaats van omhoog. Het zijn ook geen echt praktische mensen, die provinciale kunstarijsten. Oelewappers uit Drenthe, die geen Frans spreken, waar ik mij weiger mee te encanaileren.

Deo Volente Kut Met krenten wat dee klok slaat.

Ik interesseer mij trouwens meer voor literatuur dan beeldende kunst, weet U. De zelf verklaarde hoerenloper G., de ironiese toon van die zoon van het Oude Volk, hè, die schele krullenkop van het Vossiusgymnasium, de koning der konijnen, de mond vol gele, sleetse tanden. En dan die verneukte neus. Geweldig. In één woord! Heel fijn! Zo hoort een auteur er uit te zien.

En dan denk ik weer terug aan vroeger, aan Johnny van Doorn, die ik in Arnhem in de jaren tachtig in een kunstenaarscafé nog het stof van de perfect gesneden blauwe lakenjas ongevraagd mocht af kloppen, want ik ga toevallig niet om met Jan Rap en zijn maat of met Huub Mous van de Friesche Kultuurkamer.

Wat een klasse trouwens die Fred van der Wal hoor ik U zeggen! Statements die als kogels door de kerk heen vliegen. Niet te kort! Mar ook Bukowski. Céline. John Fante. Remco Campert. Hans Andreus spelen een rol in mijn literaire geheugen. Wàt een poweties proza. Welk een visie. Vooral de laatste auteur is onderschat.

Speelt muziek enige rol van betekenis in het scheppingsproces?

Dat gaat van Bach tot Beatles. Een Hildegard von Bingen mag van mij blijven zingen met stip net als Hildegard Knef en Johnny Otis, die nu misschien al dood is. Wel hoop ik dat Hildegard nog eens posthuum het Song festival gaat winnen.

Ik heb wel veertig uitvoeringen van de Brandenburger Concerten, die verzamel ik al heel lang. Nou U! Honderden LP's en CD's van diverse muziek stijlen. Ik kan mij dat permitteren. U niet.

Ik ben al jaren verliefd op het oogstrelende fotomodel Irene X., maar we kunnen niet alles hebben, de verloving zal wel weer niet door gaan en dat ze met Marischka Y. geruime tijd het bed deelde volgens mijn oudste, door de sekjuwelen wol geverfde dochter Misja maakt haar alleen maar interessanter. Echte vrouwen houwen ook van vrouwen, dat zijn geen droge kurken op de achterste kerkbank met een vette hetero krent waar de echtelijke wortel regelmatig in wordt gedraaid. Op de boegschroef genomen. Opkrikken die perziken tot het sap lang de stelen druipen.

Net zoals echte mannen ook van echte mannen houden. Anders zou het maar een saaie boel worden in het Anne Frank plantsoen na tienem, waar menig jongmensch zich voor een scheet en een knikker plus een paar knaken bekent aan iedere oudere man met nog een beetje goesting voor het eigen geslacht in de Hema slip.

Toch draai ik ook wel eens wat van The Velvet Underground of een track van Thelonious Monk. Blue Monk. Ik heb een universele, brede smaak. Op elk gebied. Je kunt met mij alle kanten op, maar niet de verkeerde, daar schaam ik mij helemaal niet voor.

Helaas kan ik dat niet van veel dulle, sullige Friese in- en in artistiekerige beeldende collegaatjes zeggen, die kunnen bij gebrek aan beter lid worden van de ABVKICM (Algemene Bond Van Kloot zakken In Christelijk Maandverband).

Ik ken als de kontzak van mijn gerafelde Levis jeans een begaafde, aangenaam ogende, homoseksju welen stroopwafelbakker uit Harlingen die daar een poffertjestent heeft en nog met mij heeft willen trouwen op huwelijkse voorwaarden mits ik mee poffertjes ging bakken en een latent homossuwele gehuwde otomatiserings ambtenaar die op griffermeerde grondslag heel wat bezwaren tegen mijn publikaties had, maar awel, mieneer...ik sta nog even op bezet vanwege mijn huwelijk en daar verschijnen aan de horizon van mijn bestaan een doortastender nog homoseksjuweler, sadomaso chistische gemeentebode uit M. of die jolige postbode uit I., echte dóórpakkers met hun dikke ...(plat voor manlijk geslachtsdeel. Ik wil niet al te pornografies over komen anders krijg ik een uitgerangeerde wetenschapper of een gepensioneerde leraar Nederlands gelijk weer over mij heen, dat zijn heel fatsoenlijk opgevoede mensjes van gegoede huize, die nog nooit een scheve schaats reden en heel kieskeurig zijn in de

omgang met de beide geslachten, zegt men.

Het volle intellektuele gewicht der eigentijdse, zelfbewuste vrouwen, hè, daar ben ik toch wat beducht voor, alhoewel ik er in het geheim ook van geniet als je onder een paar tientonnens ligt, dan is het weer eens opgelucht adem halen.

Héérlijk, die moderne, door het leven getekende meiden, die van witte wollen winter wanten willen weten en toch ondanks alles heel verstandig blijven) in hun hand, als die zich sans rancune in je gulp vast bijten gelijk een pitbull, nou, die hebben 't hun hele leven al zo verschrikkelijk bruin gebakken, als die uit de krammen schieten om hun handen te laten wapperen, dan ... when the shit hits the van. Mijn gemoed schiet vol. Berg je dan maar, dan zitten we met zijn allen vanavond nog onder!

(wordt vervolgd)

© april 2011, fredvanderwal, BasicPublishing.nl